

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Utazás

Bulat Okudzsavának

Százötven év elteltével folytatódott az utazás, együtt akkor is, ha más-más vonaton, mert a lányka a férfit ígérte magának, aki évekig tévelygett, mire a helyes peronra lépett, közben a szürke szem kékbe fordult, kiegészültek mondatok, üldözőnek maradt az idő. A félig kamaszban, akivel koccintott, még kifinomult intuíciójával sem fedezhette fel az író a herceget, ha látta volna harminc év múltán az utazókat, eszébe sem jut a történelmi helyzet, nem úgy hangzik pohárköszöntője: igyunk a mi reménytelen ügyünkre.

Napkitörés

Samuel Beckettnek

Szülővárosát teljes egészében a magáénak tudja. A bőgő motorokat, főként éjszaka, a folyóba irányítja, az iszonyatos zenét bömböltető autókra tevepokrócot dob, követ zúdít a presszóra, ahonnan álmokat szétzúzó ricsaj érkezik, a pimasz, helyüket át nem adó kamaszokat lepofozza a buszról, zuhany alá állítja a parfümtől bűzlőket, hatlövetűt szegez az izomagyú bunkók halántékához, Lin-csi apát kolostorába számúzi az ostobákat, erős paprikát dörgöl a cinikusok szemébe, apró kavicsokat hajigál a hóbörgők szájába, bokán rúgja az orra alá füstölőket, s ráfogja a napkitörésre.

A kivándorolt

Winfried Georg Sebaldnak

A folyó fölött, a stégen ültek, mint egy operaház színpadán, amikor hajnalban megszólaltak körülöttük a madarak, már éveket éltek le együtt, úgy érezték, s a fiú végigsimított az este megismert lány combján, aki hetekkel később, miután csábítóan körültáncolta, neki ajándékozta szüzességét, nem sejtve, elindul benne egy élet, és másfél hónap múlva hiába kopog be hozzá a hosszú vonatút után a fiú, a gyermek, mielőtt földi létre születne, kivándorol az örökkévalóságba.

